

Un vaga necessària

Opinió

JOAN CARLES GALLEGO
SECRETARI GENERAL DE CCOO

Quan s'evidencia que les mesures imposades són ineficaces, inútils i injustes. Quan veus que la deriva antisocial i autoritària dels governs fa perdre drets i augmenta les desigualtats i la pobresa. Quan saps que es prefereix la imposició a la negociació i l'acord. Aleshores és necessari trencar aquesta lògica, refer drets i obrir un espai de negociació que estableixi equilibris i compromisos compartits per sortir de la crisi. Això és el que vol la vaga general del 29 de març. Convocada per rebutjar les mesures i proposar alternatives que els governs no han escoltat.

La (contra)reforma laboral i les retallades socials són dues cares d'una mateixa política que no es justifica per la crisi econòmica sinó per la ideologia neoliberal que orienta els governs central i català.

Les retallades socials són antieconòmiques, ja que enfonsen encara més la demanda interna, però sobretot són injustes amb la majoria de la ciutadania. Fetes sense prioritats i sense horitzó de quin model social es vol. Ja és evident que el que es vol és privatitzar i mercantilitzar uns serveis públics que bastien el model de cohesió social i de drets de ciutadania d'una Catalunya educada, saludable

i segura. S'està optant per un model social diferent, no consensuat, en què l'individualisme primarà i la desigualtat es consolidarà. Catalunya serà més pobra, més segmentada i menys justa. Un procés que, a més, es fa qüestionant i anorreament el treball públic del nostre país, tant el servei que es fa com les condicions de treball.

En aquest context la (contra)reforma laboral és un cop definitiu a les garanties i tuteles dels treballadors i treballadores i deixa a les persones aturades, sobretot al jovent, un horitzó de precarietat i de treball sense drets. És l'atac més greu al dret laboral que es produeix a Europa. Facilita i abarateix l'acomiadament i augmenta la capacitat arbitrària de l'empresari per abaixar salaris i condicions de treball. Els principis constitucionals de la igualtat, del dret a la salut, de l'eficàcia legal del conveni col·lectiu i de la tutela jurídica efectiva dels treballadors i treballadores es qüestionen. La democràcia resta aliena a l'empresa. A més és inútil, no crearà ocupació però afavorirà la seva destrucció. I és ineficaç, perquè en apostar pels baixos costos laborals renuncia a superar les enormes febleses de la nostra estructura econòmica que la

crisi ha posat de manifest.

Si el país s'atura i s'omplen els carrers, s'evidenciarà que per superar aquest conflicte social real cal recomposar els drets i obrir espais de negociació i concertació social per assolir acords, per a una sortida de la crisi equilibrada. I fer-ho és possible.

